

Сичкитѣ тѣзи мечтания траяхъ твърдѣ малко врѣме. Облѣкохъ се на бързо, и трѣгнѣхъ подирѣ водачѣтъ си, безъ да кажѣ още единъ пѣтъ добрутро на съсѣдѣтъ си. Стори ми се да чюхъ гласѣтъ му, и ми станѣ тежко дѣто не можихъ да му отговорѣж.

« Кждѣ отивами? рекохъ на графа, като се покачихми на колата съсѣ него и единъ офицеринѣ отъ жандармерията.

« — Не могѣ да ви го кажѣ безъ да прѣминемѣ една миля отъ Миланѣ нататѣкъ. »

Видѣхъ, че колата не отиватѣ отъ кждѣ портата Верчелине, и сичкитѣ ми надѣжди се изгубихъ!

Мълчяхъ. Нощѣта бѣше прѣвѣсходна, мѣсецѣтъ я освѣтяваше съсѣ заритѣ си. Гледахъ на тия алеи, дѣто сжмѣ се разхождалѣ толко сѣ години, толко сѣ честити! на тѣзи кжщѣя, на тѣзи черкови. Сичко ми докарваше хиляди сладки напомнюваннѣя.

Охъ! поляно на источната харта! общи градини, дѣто толко сѣ пѣтя сжмѣ се скиталѣ съсѣ дружината Фосколо, Монти, Луи де Бремѣ, Петѣръ, Борениери, Поро и синоветѣ му, толко сѣ други драги лица, съсѣ които тогази се разговаряхъ пѣлнѣ съсѣ надѣжда и животѣ! Охъ! какѣ да си кажѣ че ви виждамѣ за послѣденѣ пѣтъ, какѣ да ви гледамѣ да исчезуватѣ така съсѣ толко сѣ бързина, осѣщахъ че едно врѣме ви сжмѣ обичалѣ, че ви обичамѣ още! Като заминѣхми портата, нахлупихъ си шапката на очитѣ, и плакахъ безъ да ме съгледатѣ.

Почяхахъ колата да извѣрѣжѣтъ по много отъ една миля, послѣ рекохъ на графѣ Б. . . . : « Прѣдолагамѣ, че отивами на Верона. »

Той ми отговори: « По-далеко; отивами на Вене-